

אהבת ה'! מחויבים אנחנו לאהוב את ה' כדכתיב "לאהבה וליראה ולדבקה בו".
איתא מרז"ל: מפרשתו של אותו רשע אתה למד איך צריך להיות אהבת ה', כמו
שבשכם בן חמור שר"י היה חפיצה חשיקה ודביקה. כך באהבת ה' צריך להיות.
אחרת הדביקות לא קיים. והתורה ומצוות לא כמו שצריך!
האהבה לה' צריכה להיות בכזו רמה שיש אהבה לחומריות, ממש ככה! אבל כלפי
מעלה!

איך יתכן לבוא לאהוב את ה' בכזו צורה? הרי אני בכלל לא יודע מי זה ה' ואיך
אוכל לאהוב אותו כ"כ?

הקב"ה הכניס את האהבה אליו באהבה החומרית, משם אני יכול לאהוב אותו.
אמנם האהבה אליו לא תצא ממני, כי אם אני יאהב את החומרי, אבל אני יתעורר
לשמוע "מנין לי האהבה"? אז יתעורר לי אהבת ה' אמיתי מתוך האהבה החומרית.
כי הרי כל מהות האהבה החומרית – היא אהבת ה', כי רק אהבת ה' קיים בעולם,
לא שייך לאהוב עוד שום דבר חוץ מזה.

אבל האהבת ה' כ"כ מוסתר באהבה החומרית, שרק עם אמונה שלית אתר פנוי
מיניה ובקשת הגילוי, יחול שינוי באדם למצוא את אשר אהבה נפשו – באהבה
החומרית.

ואדם שמגיע לאהבת ה' בלי האהבה החומרית, לא נגע באהבת ה' כלל. וזה רק
דימיונות.

כי לא שייך לבוא כלל לאהבת ה', מי אני, ומה אני מבין בכלל.

רק באהבת זרה, שם ההזדמנות לבוא לאהבת ה'!

אנחנו ננסה לבוא לקשר בורא, דרך החכמה שלנו וההבנה שלנו. אבל לית מחשבה
תפיסה ביה כלל, ולא ננגע לעולם בכלום!

כי אם הקשר בורא, הוא דרך המידות שלנו!

דרך המידות?

המידות שלי מלוכלכים על ההצתה הראשונה הכל חומרי וליכלוך וכעס קנאה
ותאוה ופחד משטויות. איך אוכל להגיע שם לה'!

לה' אוכל להגיע רק בשקטות ובהתבודדות כהמח משוחרר לחשוב על ה'. (עד
כאן בדרך שאלה)

(מכאן התשובה) לא! לה' נוכל להגיע רק דרך המידות, כי במידות הוא מדד וצימצם את עצמו. לעומת המוחין שיש לנו בפעלד זה לא צימצום של ה', כי לית מחשבה תפיסה ביה כלל.

רק במידות! רק במידות! כמו שכתוב בפסוק: לאהבה וליראה ולדבקה בו. היינו מתוך האהבה והיראה נגיע ל"לדבקה בו". כל דרך אחרת, לא תביא אותך לשום מקום!

היראה הוא מתבל את האהבה, היינו שהאהבה מתפשט ורוצה להתפשט היכן שאסור, וה"יראה" שאני מפעיל ומתבונן מנין לי אהבה, ואני מפחד שאכשל, ואני מפחד מלאבד את כל העולמות.

זה נותן את הכח לאהבה להוציא לאור את הדביקות שיש בתוכו! את החפיצה וחשיקה ודביקה לכיוון הנכון, לכיוון החיובי והמועיל!

תחושת הסכנה של האדם, מביאה אותו להצלה ברגע של התעוררות האהבה כרשפי אש, להינצל ממנה ולהגיע לניצוץ הקדוש אשר בתוכו!

מה יעשה אדם שיזכה בכל עת לדבקה בו יתברך, הרי ב"ה הקב"ה לא שוטף אותנו בניסיונות כל רגע! אז מה נעשה בשביל שבכל עת יהיה לנו דביקות?

לזה ציווה הבעל שם טוב לשבת בחברים יחד. כי על ידי האהבה שמתפשט בלב האדם אל חבריו, הוא יכול להתעלות אל האהבת ה'.

כי גם באהבה חבירו נמצא הנקודה של האהבת ה'. ולהיכנס באהבת חבירו הוא מצווה "ואהבת לרעך כמוך". ומשם הוא עולה ומטפס אל האור העליון. (וממילא החברות נהיית אמיתית יותר)

ההבדל הוא: שלהכניס עצמו באהבה זרה אסור לאדם להכניס את עצמו. שמא יתקע שמה! ה"ו!

אבל באהבת חברים מצווה ועומד הוא. לכן זה כלל גדול בתורה לאהוב את כל אחד מישראל. והאהבה תבוא על ידי שיושבים ביחד, כי רק מתעורר האהבה. לכן הבעל שם טוב דגש לשבת יחד חברים עוד ועוד סעודות כמה שיותר.

להחליף ישיבה

לבחורים ולאברכים שרוצים להחליף מקום לימודים – ענה אדמו"ר זצ"ל: בכל מקום אפשר ללמוד, צריך רק לרצות. וכשלא רוצים ממילא כבר יש סיבות למה באמת המקום לא מתאים לי!

אבל הכל מתחיל במה אני רוצה...

נהנה מזה שהוא הולך להנות!

עלה אלי ההרה ואהיה שם! אדם עוסק כל הזמן בלרוץ אחרי כסף כבוד וכו', במקום להנות מהרגע הזה.

קרוב משפחה של הרבי היה גר בשווייץ באחד העיירות שעושים טוב לנשמה, ולעולם לא עלה על שום הר מסביב לעיירה. כשכל מי שבא לנופש שם ממהר לעלות על כל ההרים, ולראות שם את מה שלא רואים פה! ולחוש שם את מה שלא חשים פה, וככה רצים מ-הר להר!

ונשאל למה מעולם לא עלה על שום הר. ענה: הרי למה עולים להר כדי להסתכל למטה, נו הנה אני פה...

למה הוא עוד לא הגיע? למה הוא סוגר את השולחן!?

כלל לחתן ולמחותנים, להוריד ציפיות!

שליש ממי שהזמנת יגיעו לחתונה!

חצי מהמנות שהזמנת יוגשו!

אם לא תפנים את זה תהיה משוגע כל החתונה!

יהדות עם היגיון – או יהדות בלי תנאים!

ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה והלכו לומר להמן כי הגיד להם אשר הוא יהודי. היו הרבה אויבער חכמים שאמרו למרדכי: נו לא יאה ליהודי להתנהג ככה, תחשוב בהיגיון היהדות מלאה בהיגיון ובסברא.

אמר להם מרדכי: לא מה שאתם אומרים זה היהדות, כי אם מה שאני עושה זה היהדות!